

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Aprilie (Priier)
nr. 4 (52) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Post sau delicatese culinare?

Citiți în pagina 1

Arta de a trăi împreună, întru
Hristos

Citiți în pagina 4

Minunea Sfântului
Gheorghe

Citiți în pagina 14

Drumul către mântuire

Citiți în pagina 8

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Post sau delicatose culinare?

Recent, am asistat la discuție între două persoane care se contraziceau sau, mai bine spus, fiecare își susținea punctul său de vedere în legătură cu cea mai frumoasă perioadă din an. Astfel, cel mai tânăr spunea că perioada primăverii reprezintă frumusețea

renăscută a naturii, pe când persoana mai în vârstă spunea că perioada Postului Mare este cea care ar trebui să ne dea tonul în viață. Personal, cred că ambele aspecte sunt deopotrivă benefice pentru trup, dar mai ales pentru suflet.

Părintele Arsenie Boca afirma că „postul e vechi și începe odată cu omul”. Este prima poruncă pe care Dumnezeu ne-a dat-o, pentru binele nostru, ca să învățăm stăpânirea de sine.

Acum, întrebarea este: Postim după pilda Domnului Hristos, ca să tăiem poftele sau postul nostru ne duce de râpă, pentru că ne îmbuibăm cu delicatose care de care mai sofisticate? Spun aceasta, pentru că doar la câteva zeci de minute după discuția anterioară (pe care am „prins-o” din mers așteptând culoarea verde la o trecere pentru pietoni) am participat la o altă discuție (mult mai relaxată și care m-a determinat să scriu aceste rânduri) „direcționată” cumva pe tema: Ce mâncăm în Postul Mare. Nu are rost să descriu în amănunt discuția cu părerile și rețetele culinare care urmează a fi puse în aplicare în perioada care urmează, nu pentru că nu ar fi importante sau nu ar trezi „master chef-ul” din noi, ci pentru că pregătirea pentru intrarea în perioada de post (ca să nu mai vorbim de perioada efectivă a postului) nu cred că ar trebui să se rezume doar la atât. Până la urmă, postul e o atitudine firească, de bun simț, cât timp ne raportăm la Domnul Hristos, care s-a jertfit pentru noi din iubire. Doar așa Postul devine ceva normal, adică postim pentru că suntem creștini ortodocși. Altfel, e doar o povară greu de dus până la capăt, unica motivație pentru a posti fiind „iluzia” că prin post ne mântuim sau avem o recompensă de la Dumnezeu pentru osteneala noastră.

Bineînțeles că discuții pe teme culinare în această perioadă am tot auzit, dar atunci când am auzit primele păreri despre „Ce mai pregătești bun în post?”, m-am amuzat mult în sinea mea, aducându-mi aminte de o povestioară, al cărei sumar îl redau în rândurile următoare.

O vulpe a zărit într-o curte o mulțime de pui. S-a învârtit în jurul curții, până ce a găsit o gaură în gard. Dând să intre, și-a dat seama că spărtura este prea mică. Revine după câteva zile lipsite de hrană. Din cauza nehrăririi, slăbise și reușește să intre în curtea mult dorită. Ajunsă în curte, se pune bine pe mâncat. Sătulă, dori să iasă prin spărtura prin care intrase, dar nu reușea. Atât de mult mâncase, încât nu mai putea ieși. Pentru a reuși să iasă, s-a pus pe înfometare câteva zile. După ce a ieșit, și-a zis: „Ce proastă am fost, cum am intrat, așa am ieșit”.

Nu știi ce anume m-a amuzat coroborând dorința greu de stăvilit - în a avea pe masă ceva cât mai bun - a multora dintre noi, cu această nevinovată (dar plină de tâlc) povestioară, doar poate că am realizat că la fel se întâmplă și cu noi: intrăm în această lume lipsiți de lucruri și ieșim din ea fără însoțirea lor. Dar aceasta nu este tot!

Din mulțimea (diversitatea și cantitatea) mâncărilor provine și mulțimea căderilor păcătoase, a gândurilor viclene și a viselor necurate, pentru că, după cum spunea și părintele Paisie Aghioritul: Săturarea de mâncăruri este mama desfrânării, iar „tânguirea” pântecelui este născătoarea neprihănirii, iar cel care a biruit pofta pântecelui înaintează curând spre „apatie” (în limba greacă, apatheia: a - fără, pathos - pasiune; tradus ca o stare de eliberare deplină a sufletului de orice pasiune) și spre culmea înțelepciunii (Sf. Paisie Aghioritul, „Mica Filocalie”, Edit. Egumenița).

Varietatea mâncărilor aduce pofta, pricinuind moleșeală și lene la rugăciune, mai ales dacă a fost stropită cu alcool din belșug. Dacă pe masă există numai un fel de mâncare, se poate ca nimeni să nu mănânce o porție întreagă, iar dacă este gustos și cineva se va lăcomi, sunt șanse să mănânce mai mult decât îi este necesar.

Părintele Emilian (care a fost de multe ori în parohia noastră) îmi spunea că plăcerea de a savura o mâncare este de scurtă durată, întrucât odată mâncarea ajunsă în stomac, aspectul vizual, aroma, gustul și toate celelalte aspecte care țin de rafinamentul bucatelor au dispărut. Păi, atunci cu ce am rămas? Cu o amintire frumoasă și cu stomacul plin pentru aproximativ 2-3 ore (cam cât durează digestia primară). Atât. Iar dacă pe masă sunt mai multe feluri de mâncare, care nu se potrivesc, atunci poate apărea și indigestia, dar și multe alte boli caracteristice suprasaturării. Sfinții părinți ne învață că mai bine este să nu mâncăm ceea ce ne place și să nu amestecăm alimentele incompatibile, pentru că altfel acest „vameș nemilostiv”, așa cum numește Avva Macarie pântecelul nesățios, va cere mereu.

Atât lăcomia pântecelui cât și egoismul, încăpățânarea și invidia se hrănesc din iubirea de sine. Dorirea deliciilor culinare poate să aibă drept cauză și păcatul osândirii aproapelui. Spun aceasta pentru că așa spunea și părintele Paisie

Aghioritul: „Dacă nu vei tăia osândirea, nu te vei putea izbăvi nici de lăcomia pântecelui. Omul care osândește, deoarece alungă Harul lui Dumnezeu, rămâne neajutorat și nu poate să-și corecteze defectele. Iar dacă nu-și dă seama de greșeala lui, pentru a se smeri, va avea mereu căderi. Dacă însă înțelege și cere ajutorul lui Dumnezeu, atunci va veni din nou Harul lui Dumnezeu” (Sf. Paisie Aghioritul, „Patimi și virtuți”, Edit. Evanghelistos).

Părintele Teofil Părăian spunea că: Postul nu este un „mijloc”, în înțelesul că dacă îl ții într-un anumit fel mă duc garantat în Rai. E o chestiune de disciplină, adică dacă îl ții aspru sau nu-l ții aspru, asta-i o chestiune personală, după trebuințele personale, după organismul pe care îl am și după munca pe care o desfășor.

Părintele exemplifica în acest sens cazul celor care lucrează în mediul toxic, în fabricile de la Victoria și Făgăraș, unde li se dădea lapte ca să poată face față aceluia mediu nociv. În acest caz și în alte cazuri care privesc direct sănătatea, nu li se poate impune oamenilor să țină postul, pentru că ei au un regim pe care cei de demult nu l-au avut și pe care nu l-au prevăzut.

De aceea, Biserica nu a constrâns și nu a condamnat pe nimeni dintre cei care nu pot să postească.

Păi, dacă atunci când te ridici de la masă ești „cu burta plină”, după aceea simți nevoia să dormi puțin și în majoritatea cazurilor nu mai ești în stare să lucrezi, iar de rugăciune nici nu mai poate fi vorba. Dacă mănânci un singur fel de mâncare, aceasta te ajută să-ți tai pofta. Cred că plăcerea pe care o dă mâncarea simplă este (adeseori) mai mare decât cea pe care o dau cele mai alese mâncăruri.

Până la urmă, se poate spune că mâncarea nu este un lucru rău în sine, pentru că Dumnezeu le-a făcut pe toate bune, ci modul în care omul se folosește de hrană este rău, întrucât nu consumă alimente din trebuință (ca nevoie fiziologică), ci pentru plăcerea gustului și încântarea ochiului.

Închei aceste câteva rânduri cu cuvintele pline de înțelepciune ale monahiei Siluana Vlad: „Dacă cineva se înfrânează și mănâncă numai cele care îi sunt necesare, organismul său arde toate substanțele hrănitoare și nu depozitează nimic. Dar nu ne dăm seama ce anume ne lipsește, că de fapt ne lipsește Dumnezeu, și pe El trebuie să Îl chemăm în viața noastră ca să umple golul din noi.” (Maica Siluana Vlad, „Trupul omului - potir al Trupului Domnului”, Editura Doxologia).

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Arta de a trăi împreună, întru Hristos

Arta de a trăi împreună ar trebui să ne amintească de a șasea zi, când, după ce a făcut cerul și pământul, apele și uscatul, lumina și întunericul, verdeța și pomii, animalele și omul, „a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte.” (Facerea 1, 31). Nu a zis „omul este urât și rău”, așa că, nici nu avem dreptul, ca făpturi zămislite după voia Creatorului, să ne judecăm frații, să-i jignim sau să-i urâm, pentru că toți suntem fiii Lui, deosebiți și frumoși, iar țelul în această viață ne este comun: mântuirea.

Părintele Constantin Necula ne învață: „Atât de mult să-l iubești pe celălalt, încât să-l vrei mântuit!”. Așadar, cum putem câștiga mântuirea noastră, dar și a celorlalți? De la Sfinții Părinți știm că prin respectarea poruncilor lăsate de Dumnezeu, cultivând virtuțile, binele și iubirea. Se spune că bine faci, bine găsești; eu aș spune că bine faci, te mântuiești. Și nu putem face binele decât dovedind iubire față de aproapele nostru; așa trăim în armonie cu el și împușcăm doi iepuri dintr-un foc.

Dar cine este aproapele nostru? „Oglinda în care se reflectă iubirea ta spre Dumnezeu” (Rodica Pop) sau orice om care ne iese în cale, în care fie alegem să ne reflectăm iubirea, fie nu. Am scris mai sus că fiecare om este deosebit și frumos.

Despre această unicitate ne vorbea și o profesoară dragă, în cadrul unui seminar din facultate, în care analizam adesea comportamentele elevilor și ale cadrelor didactice. Aceasta ne tot spunea: „Nu suntem toți la fel. Din fericire!”. Desigur, suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și avem foarte multe în comun, de exemplu: majoritatea avem două mâini și două picioare, simțuri și sentimente! Însă, suntem și foarte diferiți, iar tocmai acest lucru este minunat, pentru că doar așa ne putem deosebi unii de ceilalți, ne putem surprinde reciproc și ne putem pune în valoare talantul, astfel încât nici semenii noștri, dar nici Cel care ne privește de sus să nu se plictisească!

Totuși, de ce aceste diferențe ne sperie și ne depărtează unii de alții? De ce ne este frică să ne apropiem de ceilalți? Bunica, spre deosebire de mine, este o persoană foarte sociabilă, vorbește cu toți cei pe care-i întâlnește în tren, în autobuz, în magazin sau pe stradă. Le povestește tuturor despre viața ei și îi întreabă despre viața lor, le spune poezii și le aduce mereu câte un zâmbet pe buze, fără a se teme de ei, fără a-i judeca dinainte, fără a se gândi „că poate-i deranjează”. Bunica a câștigat multe premii datorită talentului său de a picta, dar a câștigat și mulți prieteni și experiență de viață datorită talentului de a comunica și de a viețui în comuniune. Are fire de artist și cred că acest lucru o determină să „mânuiască” atât de bine și această artă de a trăi împreună cu ceilalți, fie ei cunoscuți sau necunoscuți. E o mare taină cum creștem în înțelepciune atunci când ne privim bunicii, nu degeaba se spune că cine nu are un bătrân, să-și cumpere!

Din păcate, nu am moștenit caracterul înnăscut al bunicii de a opri oamenii și de a dori a-i cunoaște și a menține legătura cu ei, dar am învățat în timp (mai bine mai târziu decât niciodată), să-l modelez pe al meu, astfel încât măcar să nu etichetez la prima vedere, iar celor pe care deja-i cunosc să le apreciez personalitatea. Poate că atunci când eram mai mică, îndrăzneam să mai împart oamenii în buni sau răi, așa cum se întâmpla în lumea basmelor, dar astăzi nu sunt de acord că „nu este pădure fără uscături”; vreau să cred că fiecare om este bun în sufletul său și își dorește să facă doar binele.

Sigur că, mai ales în zilele în care trăim, ne este greu să închidem ochii și să nu vedem și răul care se petrece în lume și care ucide sufletele celor din jurul nostru, dar în acest sens, mitropolitul Antonie Plămădeală mărturisea „A fi om al vremii tale înseamnă a îndrepta relele vremii tale, nu a te adapta la ele sau a le promova.”, iar pentru a continua ideea am ales cuvintele părintelui Arsenie Boca: „Biruiți răul cu binele, căci de partea binelui este Dumnezeu.”.

În ceea ce privește „oamenii răi”, nu știm câte răni au suferit, nu am trăit nici

măcar o clipă în mocasinii lor, deci nu ne putem imagina cât de greu le este. Pe aceștia nu trebuie să-i urâm, ci din contră, să le arătăm dragostea, să avem mare răbdare cu ei și să nu încercăm să le ținem morală sau, mai rău, să ajungem să-i certăm. Gândul cel bun și exemplul nostru îi va îndruma, iar dacă vor voi să caute drumul spre îndreptare, cu siguranță îl vor găsi. „Dumnezeu nu este spărgător de uși, ci numai bate la ușa inimii fiecăruia.” – Arh. Cleopa. Într-adevăr, Dumnezeu este Iubire și se milostivește spre fiecare, dar tot El ne-a dat și libertatea de-a alege dacă dorim să-I oferim cheia spre ușa sufletului nostru. Credința îmi spune că dacă ne-am aduna cât mai mulți în glas de rugăciune și am plânge împreună suferințele tuturor celor pe care îi considerăm „răi”, s-ar curăți sufletele lor de toată răutatea, căci Însuși Mântuitorul a zis „unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18, 20).

Nu ne este ușor să fim buni și iubitori, dar putem birui. De exemplu, o posibilitate de a înlocui răul cu binele și ura cu iubirea ar fi ca tot mai mulți „influenceri” să promoveze comuniunea în toată lumea. Cred că nu este suficientă doar premiarea, ci ar fi de un mare folos chiar publicarea acestor eseuri, scrise de către tinerii creativi, la frumoasa inițiativă a unor oameni care doresc să promoveze această importantă artă de a trăi împreună.

Închei cu convingerea că modalitatea ideală de trăire împreună cu ceilalți este, de fapt, trăirea întru Hristos, iar aceasta ar începe prin împărtășirea tuturor cu Sfintele Taine curățitoare de păcate, vindecătoare de patimi și aducătoare de bucurie. Doar astfel, ne tămăduim sufletele și trupurile și putem deveni imaculați ca pruncii!

*Oare nu ar fi minunat
dacă am face cu toții un „update”
și am fi din nou precum nou-născuții,
fără de ură și fără de răutate?*

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărăși

Eseu participant la concursul „Arta de a trăi împreună”, organizat de „Asociația pentru dialog și valori universale”, la categoria „Universitate”.

Strofe pentru suflet

La biserică venim

La biserică venim
Domnului să-I mulțumim
Pentru viață, pentru casă,
Pentru pâinea de pe masă,

Pentru floarea din grădină
Și a soarelui lumină,
Pentru frați, pentru surori
Și părinții iubitori.

Dumnezeu ne este Tată,
Ne iubește și ne iartă,
Lângă noi este la greu
Și ne apără de rău.

Preoții ne dau povață,
Cartea sfântă ne învață:
Credincioși și buni să fim,
În genunchi să mulțumim!

Autor: Gabriel Luca

De la Ana la Caiafa

De la Ana la Caiafa
Te-au purtat și judecat,
Fața Ta nevinovată
vinovații au scuiapat.

Te-au lovit în fața legii
oamenii nelegiuți
și Te-au osândit la moarte
Doamne, cei mai osândiți.

Cu cununi de spini, Iisuse,
Fruntea Ți-au încununat
și Tu Cel mai fără vină
fost-ai Cel mai vinovat.

Cu întreg păcatul lumii
calea Crucii ai suit,
fârdelegea tuturor
ne-ai plătit-o răstignit.

Jos la poala Crucii Tale
plâng cei dragi îndurerați,
plângem și noi, căci prin Tine
toți am fost de iad scăpați.

O, Te rog, precum Iisuse,
pentru mine Tu-ai murit,
să m-ajuti și eu să sufăr
pentru Tine fericit.

Toată viața mea pe lume
vreau să-Ți fiu copil supus
ca și-acolo-n Cer cu Tine
să fiu fericit, Iisus...

Autor: Traian Dorz

Drumul către mântuire

Doamne ajută, dragi prieteni!

Cu mila Domnului, am pășit și în perioada „preafrumoasă”, așa cum a denumit-o și părintele Iulian, a postului cel mare, o perioadă în care trebuie să încercăm fiecare, după puterile noastre, să fim mai buni, mai iertători, mai atenți cu cei din jurul nostru, dar să ne și înfrânăm de la anumite alimente de dulce, dar și de la privirea sau gândirea la cele păcătoase.

În ceea ce mă privește, deseori asemăn postul acesta cu pornirea „într-o călătorie”, pe un drum care, odată cu ajungerea la „destinație” (noaptea Învierii) și chiar și după aceasta, să ducă în final la scopul pentru care am fost creați și anume: Mântuirea!

Desigur, odată cu pornirea „la drum”, de-a lungul acestui post mai pot apărea din loc în loc și gropi, obstacole, piedici, toate acestea însemnând ispitele și încercările tot mai multe la care noi, creștinii, suntem supuși, însă dacă avem experiența necesară și abilitățile aidoma unui „șofer profesionist” și anume, rugăciunea, postul și faptele bune, atunci vom putea evita cu ușurință orice impas care ne iese în cale și, astfel, să ne putem continua „drumul” (postul) sperând că vom ajunge la destinația dorită de fiecare dintre noi (mântuirea) și că vom fi privilegiați a primi în noi pe Însuși Lumina Vieții, care este Hristos Dumnezeu.

Cu nădejdea că Hristos ne așteaptă pe fiecare la capătul acestei „călătorii” și cu speranța că vom purta în sufletele noastre tot timpul anului Lumina Sfintei Învieri la care vom ajunge, eu vă doresc un post binecuvântat, liniștit și să încercăm să nu ne abatem nicio secundă de la drumul cel bun, la capătul căruia vom afla bucuria absolută!

Har și bucurie!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărăși

Cele 20 de fericiri ale Sfântului Paisie Aghioritul

1. Fericii sunt cei care L-au iubit pe Hristos mai mult decât toate ale lumii și trăiesc departe de lume și aproape de Dumnezeu, împărtășindu-se de bucurii paradisiace încă de pe pământ.

2. Fericii sunt cei care au izbutit să trăiască ascuși și, dobândind virtuți mari, n-au dobândit nici măcar o faimă mică.

3. Fericii sunt cei care au izbutit să facă pe nebunii pentru Hristos, păzindu-și în felul acesta bogăția lor duhovnicească.

4. Fericii sunt cei care nu propovăduiesc Evanghelia prin cuvinte, ci o trăiesc și o propovăduiesc prin tăcerea lor, prin harul lui Dumnezeu, care îi dă de gol.

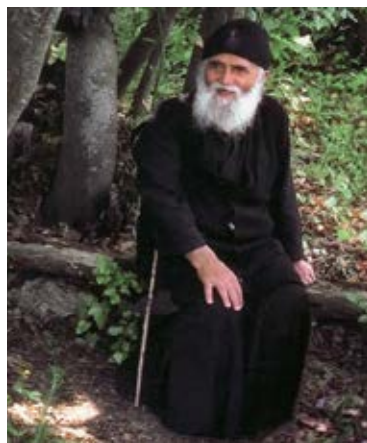
5. Fericii sunt cei care se bucură când sunt clevetiți pe nedrept, iar nu atunci când sunt lăudați pe drept pentru viața lor virtuoasă. Acesta este semnul sfințeniei și nu nevoița seacă a faptelor trupești și numărul mare al nevoițelor, care, atunci când nu se fac cu smerenie și cu scopul de a omorî pe omul cel vechi, creează numai simțăminte false.

6. Fericii sunt cei care preferă să fie nedreptățiți, decât să nedreptătească și primesc netulburați și în tăcere nedreptățile, arătând cu fapta că ei cred „întru Unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul” și de Acesta așteaptă să fie îndreptățiți, iar nu de oameni, în felul acesta izbăvindu-se de deșertăciune.

7. Fericii sunt cei care fie s-au născut betegi, fie s-au făcut din neatenția lor, dar nu murmură (nu cârtesc), ci-L slavoslovesc pe Dumnezeu. Aceștia vor avea locul cel mai bun în Rai, împreună cu mărturisitorii și mucenicii, care pentru dragostea lui Hristos și-au dat mâinile și picioarele lor spre tăiere, iar acum, în Rai, neîncetat sărută cu evlavie picioarele și mâinile lui Hristos.

8. Fericii sunt cei care s-au născut urâți și sunt disprețuiți aici, pe pământ, deoarece acestora, dacă slavoslovesc pe Dumnezeu și nu cârtesc, li se păstrează locul cel mai frumos din Rai.

9. Fericite sunt văduvele care au purtat haine negre în această viață, fie și fără voie, și au trăit o viață duhovnicească albă (curată), slavoslovind pe Dumnezeu

fără să murmure, iar nu cele care poartă haine pestrițe și duc o viață pestriță.

10. Fericiți și de trei ori fericiți sunt orfanii care au fost lipsiți de afecțiunea părinților lor, deoarece unii ca aceștia au izbutit să-și facă pe Dumnezeu Tată încă din această viață, având în același timp depusă în „casieria” lui Dumnezeu dragostea părinților lor, de care s-au lipsit și care crește cu dobândă.

11. Fericiți sunt părinții care nu folosesc cuvântul „nu” pentru copiii lor, ci îi înfrânează de la rău prin viața lor sfântă, pe care copiii o imită și, bucuroși, urmează lui Hristos cu noblețe duhovnicească.

12. Fericiți sunt copiii care s-au născut sfinți „din pântecul maicii lor”, dar mai fericiți sunt aceia care s-au născut cu tot felul de patimi moștenite, însă s-au nevoit cu sudori și le-au dezrădăcinat, dobândind Împărăția lui Dumnezeu „întru sudoarea feței lor” (Facerea 3, 19).

13. Fericiți sunt copiii care de mici au trăit într-un mediu duhovnicesc și astfel, fără osteneală, au sporit în viața cea duhovnicească. Dar de trei ori mai fericiți sunt copiii cei nedreptățiți, care nu au fost ajutați deloc, ci dimpotrivă, au fost îmbrânciți spre rău, dar care, îndată ce au auzit de Hristos, au tresăltat în inima lor și, întorcându-se cu 180 de grade, și-au întraripat sufletul ieșind din sfera de atracție a pământului și mișcându-se în orbita duhovnicească.

14. Mirenii îi numesc norocoși pe astronautii care se mișcă în spațiu, câteodată în jurul lunii, alteori pe lună. Însă mai fericiți sunt nematerialnicii lui Hristos, „zburătorii” prin Rai, care urcă la Dumnezeu și adeseori umblă prin Rai, în adevărata lor locuință, cu mijlocul cel mai rapid și fără mult combustibil, ci doar cu un posmag.

15. Fericiți sunt cei care slavoslovesc pe Dumnezeu pentru luna ce îi luminează și îi ajută să meargă noaptea. Însă mai fericiți sunt cei care au priceput că nici lumina lunii nu este a lunii și nici lumina lor duhovnicească nu este a lor, ci a lui Dumnezeu. Căci zidirile, fie că lucesc ca oglinda, fie ca sticla, fie ca un capac de conservă, dacă însă nu vor cădea razele soarelui peste ele, nu este cu putință să lucescă.

16. Mirenii îi numesc norocoși pe cei care trăiesc în palate de cristal și au toate înlesnirile. Însă mai fericiți sunt cei care au izbutit să-și simplifice viața lor și s-au eliberat de lanțul acestei evoluții lumești a multor înlesniri (de fapt a multor greutateți) și astfel s-au slobozit de neliniștea înfricoșătoare a epocii noastre.

17. Mirenii îi numesc norocoși pe cei care pot să dobândească bunătățile lumii. Dar mai fericiți sunt cei care le dau pe toate pentru Hristos și se lipsesc de orice mângâiere omenească, aflându-se astfel lângă Hristos zi și noapte în mângâierea Sa dumnezeiască, care de multe ori este atât de mare, încât unii Îi spun lui Dumnezeu:

„Dumnezeul meu, dragostea Ta nu o pot suferi, deoarece este multă și nu încapе în inima mea cea mică”.

18. Mirenii îi numesc norocoși pe cei care au funcțiile cele mai înalte și casele cele mai mari, deoarece aceștia au toate înlesnirile și duc o viață tihnită. Dar mai fericiți sunt cei care au numai un cuib în care se adăpostesc și puțină hrană și îmbrăcăminte, după cum spune dumnezeiescul Pavel (I Timotei 6, 8). În felul acesta ei au izbutit să se înstrăineze de lumea cea deșartă, folosind pământul doar ca reazem picioarelor lor, ca niște fii ai lui Dumnezeu, iar cu mintea aflându-se mereu lângă Dumnezeu, Bunul lor Părinte.

19. Norocoși sunt cei care devin generali și miniștri, dar și cei care devin și pentru câteva ore, atunci când se îmbată și se bucură pentru aceasta. Dar mai fericiți sunt cei care au omorât pe omul lor cel vechi, s-au imaterializat și au izbutit prin Duhul Sfânt să devină îngeri pământești. Unii ca aceștia au aflat caneaua (n.r. – țevă de lemn prevăzută cu un robinet, fixată într-un vas pentru a scoate lichidul) paradisiacă prin care beau și „se îmbată” mereu de vinul paradisiac.

20. Fericiți cei care s-au născut nebuni, căci vor fi judecați ca nebuni și astfel vor intra în Rai fără „pașaport”. Dar mai fericiți și de trei ori fericiți sunt cei foarte învățați, care fac pe nebunii pentru dragostea lui Hristos și își bat joc de toată deșertăciunea lumii. Această nebulie pentru Hristos prețuiește mai mult decât toată știința și înțelepciunea înțelepților întregii lumi.

Cu dragoste în Hristos, Fratele vostru, Monahul Paisie

Sursa: Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul – „Epistole”, Editura Evanghelistos, București, 2005

"Simplificați-vă viața ca să se îndepărteze stresul."

— ❖ ❖ ❖ —
 CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL
 1924 - 1994

Credința pentru copiii de toate vârstele

Ceșcuța

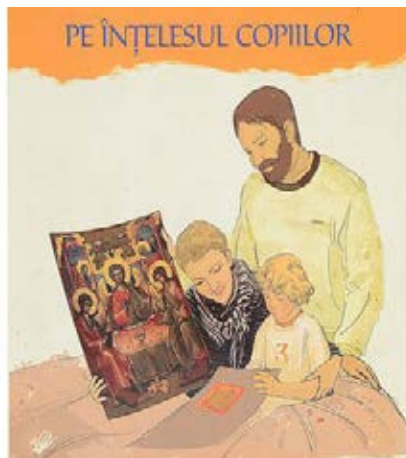
O familie a plecat într-o excursie în Anglia pentru a cumpăra ceva dintr-un frumos magazin de antichități, pentru celebrarea celei de-a 25-a aniversări de la căsătorie.

Amândurora le plăceau antichitățile și produsele din argilă, ceramice, în special ceștile de ceai. Au observat o ceașcă excepțională și au întrebat: „Putem să vedem ceșcuța aceea? Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.” În timp ce doamna le oferea ceea ce ceruseră, ceșcuța de ceai a început să vorbească: „Voi nu puteți să înțelegeți. Nu am fost de la început o ceșcuță de ceai.

Cândva am fost doar un bulgăre de argilă roșie. Stăpânul m-a luat și m-a rulat, m-a bătut tare, m-a frământat în repetate rânduri, iar eu am strigat: «Nu face asta! Nu-mi place! Lasă-mă în pace!», dar el a zâmbit doar și a spus cu blândețe: «Încă nu!». Apoi, ah! Am fost așezată pe o roată și am fost învârtită, învârtită, învârtită. «Oprește-te! Ameteșc! O să-mi fie rău!» am strigat. Dar Stăpânul doar a dat din cap și a spus liniștit «Încă nu!». M-a învârtit, m-a frământat și m-a lovit și m-a modelat până a obținut forma care i-a convenit și apoi m-a băgat în cuptor. Niciodată nu am simțit atâta căldură. Am strigat, am bătut și am izbit ușa... «Ajutor! Scoate-mă de aici!».

Puteam să-l văd printr-o deschizătură și puteam citi pe buzele sale în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta: «Încă nu!». Când mă gândeam că nu voi mai rezista nici măcar un minut, ușa s-a deschis. Cu atenție, m-a scos afară și m-a pus pe raft... Am început să mă răcoresc. O, mă simțeam atât de bine! «Ei, așa este mult mai bine, m-am gândit». Dar după ce m-am răcorit, m-a luat, m-a periat și m-a colorat pese tot... Mirosurile erau oribile. Am crezut că mă sufoc. «O, te rog, încetează, încetează!» am strigat. El doar a dat din cap și a spus: «Încă nu!».

Apoi, deodată, m-a pus din nou în cuptor. Numai că acum nu a mai fost ca prima dată. Era de două ori mai fierbinte și simțeam că mă voi sufoca. L-am rugat.

Am insistat. Am strigat, am plâns, eram convinsă că nu voi scăpa. Eram gata să renunț. Chiar atunci s-a deschis ușa și El m-a scos afară din nou, m-a așezat pe raft, unde m-am răcorit și am așteptat întrebându-mă: «Oare ce are de gând să-mi mai facă?». O oră mai târziu, mi-a dat o oglindă și mi-a spus: «Uită-te la tine!». Și m-am uitat. «Acea nu sunt eu. Acea nu pot fi eu. Este frumoasă. Sunt frumoasă!!!».

El a vorbit blând: «Vreau să îți minte, știu că a durut când ai fost rulată, frământată, învârtită, dar dacă te-aș fi lăsat singură, te-ai fi uscat. Știu că ai amețit când te-am învârtit pe roată, dar dacă m-aș fi oprit, te-ai fi desfăcut bucățele, te-ai fi fărâmițat. Știu că a durut și că a fost foarte cald în cuptor și neplăcut, dar a trebuit să te pun acolo, altfel te-ai fi crăpat.

Știu că mirosurile nu ți-au făcut bine când te-am periat și te-am colorat peste tot, dar dacă nu aș fi făcut asta, niciodată nu te-ai fi călit cu adevărat. Nu ai fi avut strălucire în viață. Dacă nu te-aș fi băgat pentru a doua oară în cuptor, nu ai fi supraviețuit prea mult, fiindcă acea întărire nu ar fi ținut. Acum ești un produs finit. Acum ești ceea ce am avut în minte prima dată când am început să lucrez cu tine.»

Morala este aceasta: Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi. El este OLARUL, iar noi suntem argila Lui. El ne va modela, ne va face și ne va expune la presiunile necesare pentru a fi lucrări perfecte care să împlinescă buna și bineplăcuta Sa voie.

Dacă viața pare grea și ești lovit, bătut și împins aproape fără milă, când lumea ți se pare că se învârtește necontrolat, când simți că ești într-o suferință îngrozitoare, când viața pare cumplită, fă-ți un ceai și bea-l din cea mai drăguță ceașcă, așază-te și gândește-te la cele citite aici și apoi discută puțin cu OLARUL.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 108-113

Minunea Sfântului Gheorghe

Cu vreo opt ani în urmă, locuia în zona Capsala din Sfântul Munte un călugăr român care avea un bordeiaș de vreo doi, trei meri pătrați, adică o odaie de doi metri lungime și cam un metru și jumătate lățime. Având patul pus de-a latul nici nu încăpea să stea întins, un bordei pe care chiar puteai să-l iei în brațe. Era făcut din bârnișoare și acoperit cu carton asfaltat.

Trecuseră vreo doi ani de când locuia acolo și într-o noapte a luat foc pădurea, iar focul s-a întins repede. Nefiind drumuri în zonă și nici apă, nu putea să fie stins. Văzând pustnicul nostru că se apropie focul și-a luat cărțile într-o traistă și icoanele din chilie și a plecat pe un delușor din apropiere, așteptând să vadă cum o să-i ardă bordeiul. Deasupra ușii pe dinafară avea o iconiță cu Sfântul Gheorghe pe care nu a luat-o. În sinea lui, pustnicul zicea așa: „Doamne, dacă e să ardă toți copacii din jurul bordeiului, precum și cel din fața bordeiului, care îl umbrește cu ramurile lui, atunci poate să ardă și bordeiul, că nu pot să locuiesc așa fără nici un pic de verdeață și de umbră.”

Și stând el așa, a ajuns focul la bordei și a luat foc copacul care umbrea bordeiul, dar nu a ars decât jumătatea care era în afara bordeiului și apoi s-a stins rămânând partea care umbrea bordeiul, verde și neatins. Fiind atâta căldură în jur, ar fi trebuit să se topească acoperișul din carton asfaltat și să ia foc, dar nu a pățit nimic.

A trecut focul mai departe lăsând bordeiul întreg, iar copacul ars doar pe jumătate. După ce au reușit să stingă focul cu avioanele care luau apă din mare, s-a întors și el la bordei și l-a văzut așa cu l-a lăsat și abia atunci a zărit icoana Sfântului Gheorghe pe care o uitase și și-a dat seama că Sfântul i-a ocrotit bordeiul ca să nu rămână pe drumuri și i-a păstrat și jumătate din copac pentru umbră. Sfântul putea să păstreze copacul întreg, dar a lăsat să ardă jumătate ca să vadă că a fost cu adevărat o minune. Deoarece, copacul era un pin uriaș, iar pinul arde foarte repede în contact cu focul.

După două zile, am fost și eu pe la fratele călugăr și mi-a arătat cum a avut grijă Sfântul Gheorghe de micul bordei și de tot ce mai avea în el.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 41-44

Ce sunt Floriile și care este legătura lor cu Intrarea Domnului în Ierusalim?

De cele mai multe ori, termenul „Florii” este legat de mitologia romană, crezându-se că ar proveni de la Flora, zeița florilor, dar și a rodirii cerealelor, pomilor fructiferi și a plantelor din grădini. În cinstea ei erau organizate serbările de primăvară numite „Floralia”, care se desfășurau în luna aprilie. Pentru că popoarele păgâne au fost convertite la noua religie, se presupune că Biserica ar fi dat un alt conținut acestei sărbători, un conținut legat de Intrarea Mântuitorului în Ierusalim și de înnoire a lumii prin Jertfa și Învierea Lui din morți.

Însă există specialiști, printre care se numără și părintele Ioan-Florin Florescu, co-autor al volumului al IX-lea din ediția critică a Bibliei de la 1688, care susțin că, din punct de vedere etimologic, numele de Florii nu are de-a face cu sărbătoarea păgână (redescoperită abia în jurul secolului al XIV-lea), ci este simplul plural al substantivului floare, afirmație susținută și de vechile noastre cărți de cult, precum Cazania lui Varlaam din anul 1643 sau Liturghierul de la București, din 1680. Ne întrebăm, apoi, ce legătură are această sărbătoare cu florile, având în vedere că Sfânta Scriptură nu ne vorbește decât despre haine și ramuri în pericopa referitoare la Intrarea Domnului în Ierusalim (Matei 21, 8). Explicația are legătură cu un obicei desfășurat în Constantinopol și atestat documentar prin secolul al X-lea, în cadrul căruia participau aproape toți demnitarii orașului. Astfel, împăratul Constantin al VII-lea Porfirogenetul (913-959), în lucrarea sa, „De ceremoniis”, consemnează faptul că, la acest praznic, împăratul le oferea demnitarilor lumânări, cruci din argint și încă un dar: „Membrii senatului intră unul după altul în Biserica «Sfântul Dimitrie» (n. r. din Constantinopol) și fiecare dintre ei primește, din mâinile împăratului, câte o ramură de palmier, de marghilan sau de alte flori frumos mirositoare, după sezon”.

În cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, substantivul la plural – „Florii” – a fost din ce în ce mai des utilizat, la început în textele literare, iar mai apoi în cărțile de cult, intrând în vocabularul uzual al vorbitorilor și în numeroase locuțiuni și expresii.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Aprilie 2021

- 1 J Sf. Cuv. Maria Egipteanca; Sf. Gherontie
- 2 V Sf. Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie
- 3 S Sf. Cuv. Nichita Mărturisitorul; Sf. Mc. Elpidifor (*Pomenirea morților*)
- 4 D Cuv. Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) glas 2, voscr. 10

- 5 L Sf. Mc. Claudie, Diodor, Nichifor, Serapion, Teodul și Agatopod
- 6 M Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida
- 7 M Sf. Mc. Gheorghe Mărturisitorul, Episcopul Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie
- 8 J Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas
- 9 V Sf. Mc. Eupsihie din Cezareea; Sf. Mc. Vadim arhim.
- 10 S Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima (*Pomenirea morților*)
- 11 D †) Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina

Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 3, voscr. 11

- 12 L †) Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza
- 13 M Sf. Sfințit Mc. Artemon; Sf. Mc. Elefterie Persul
- 14 M † Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Ep. Romanului; Sf. Martin Mărt., Ep. Romei; Sf. Mc. Tomaida (*Denia Canonului Mare*)
- 15 J Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent
- 16 V Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia (*Denia Acatistului Bunei Vestiri*)
- 17 S Sf. Mc. Simeon, Ep. Persiei; Sf. Acachie, Ep. Melitinei (*Pomenirea morților*)
- 18 D Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Cosma, Ep. Calcedonului

Duminica a V-a din Post (a Cuv. Maria Egipteanca); Evrei IX, 11-14; Galateni III, 23-29; Ev. Marcu X, 32-45; Luca VII, 36-50 (Pocăința femeii păcătoase); glas 1, voscr. 9

- 19 L Cuv. Ioan Paleolavritul; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie
- 20 M †) Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina; Sf. Ap. Zahau
- 21 M Sf. Sfințit Mc. Ianuarie; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Filipia
- 22 J Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanail
- 23 V †) Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință; Sf. Mc. Valerie
- 24 S †) Sf. Ierarhi Ilie Iorest și Sava, Mitr. Transilvaniei; Sf. Ier. Iosif Mărturisitorul, din Maramureș; Sf. Mc. Pasicrat și Valentin (*Sămbăta lui Lazăr - pomenirea morților*)
- 25 D (†) Intrarea Domnului în Ierusalim; †) Cuv. Vasile de la Poiana Mărului (*Dezlegare la pește*)

Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stălpărilor); Toate ale praznicului. Ap. Filipeni IV, 4-9; Ev. Ioan XII, 1-18

- 26 L Sf. Mc. Vasile, Ep. Amasiei; Sf. Glafira (*Denie*)
- 27 M Sf. Ap. Simeon, ruda Domnului, episcopul Ierusalimului (*Denie*)
- 28 M Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dadas (*Denie*)
- 29 J Sf. 9 Mc. din Cizic; Cuv. Memnon Mărturisitorul (*Denia celor 12 evanghelii*)
- 30 V Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu (*Denia Prohodului Domnului*)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Post sau delicatose culinare?	1
Arta de a trăi împreună, întru Hristos	4
Strofe pentru suflet	7
Drumul către mântuire	8
Cele 20 de fericiri ale Sfântului Paisie Aghioritul	9
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Minunea Sfântului Gheorghe	14
Ce sunt Floriile și care este legătura lor cu Intrarea Domnului în Ierusalim?	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424